

kender, at vi har ikke rejst vor Opposition i Kommissionen, fordi vi mente, at Rugprisen blev for lav, men fordi vi mente, at en Maksimalpris vilde forhindre Importen af Rug fra Udlandet. Det bliver altsaa godkendt her af selve det Mindretal, som foreslog Maksimalprisen. Det tror jeg maa være tilstrækkeligt som Bevisførelse.

Den højtærede Minister gør derefter en Række Bemærkninger til mine Udtalelser om Korntællingerne og min Kritik i saa Henseende. Han sigter mig i Virkeligheden ogsaa her for, at jeg i en Avisartikel har sagt noget, hvorom jeg vidste anden og bedre Besked, og at jeg altsaa har søgt at bibringe Offentligheden en anden Opfattelse end den, der var min egen. I saa Henseende maa jeg ogsaa protestere mod den højtærede Minister. Jeg oplyste i Gaar om denne Optælling, at i November Maaned havde man regnet, at der paa de smaa Brug, Husmandsbrugene, laa 568,000 Tønder, medens man, da man senere gjorde op, kun fandt 190,000 Tønder. Nu siger Ministeren, da jeg har paapeget, at Rugen i væsentlig Grad ligger i Jylland og særlig i de vestjydske Amter, at jeg har gjort urigtigt i ikke at regne med de senere korrigerede Oplysninger. Men lad mig her gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at naar jeg skulde give et rigtigt Billede af, hvordan Rugen var fordelt i Landet, var det umuligt for mig at gaa ud fra andet end den Optælling, som forelaa fra November Maaned, selv om jeg vidste, at denne Optælling for Husmandsbrugenes Vedkommende maatte være forkert. Thi jeg vidste vel, at der i Stedet for 568,000 Tønder kun fandtes 190,000 Tønder, men jeg vidste paa det Tidspunkt, da jeg skrev min Artikel, ikke en Snus om, hvor de 190,000 Tønder laa, om de laa i de vestjydske eller i de østjydske Egne, hvorimod den oprindelige Optælling gav de smaa Ejendommes Beholdning indenfor Amterne.

Dernæst siger den højtærede Minister, at Husmandsforeningerne jo har et Organ, og at de i det har givet deres Tilslutning til de trufne Foranstaltninger. Hvordan Husmændene ser paa denne Sag, skal man vistnok ikke dømme om i dette Øjeblik. Men jeg vil henvise den højtærede Minister til et Møde i Holstebro, hvor en Forsamling af Landmænd, baade smaa og store, i højeste Grad fordømte de Foranstaltninger: Vurderingen og Maksimalprisen, som den højtærede Minister havde iværksat.

Ministeren anerkender, at de Foranstaltninger, der er trufne, i særlig Grad vil ramme de vestjydske Egne, og han stiller i Udsigt, at han vil træffe Foranstaltninger, som kommer disse Egne til gode. Hvilke Foranstaltninger det skal være, ved jeg ikke, og det kan jo være meget priseligt, at han vil komme disse Egne til Hjælp. Han taler om, at den lavvægtige Rug, Sandmarksrugen, som den kaldes, skal sendes ind til København og tørres og saa sendes tilbage igen. Jeg ser ogsaa i denne Udtalelse et Vidnesbyrd om, at den højtærede Minister noget savner — om jeg maa bruge dette milde Udtryk — Kendskab til det praktiske Landbrug, for det er neppe særligt Sandmarksrugen, der trænger til Tørring. At den er lavvægtig, behøver ikke at betyde, at den trænger til Tørring, det betyder simpelthen, at den er modnet for tidligt.

Den højtærede Minister vil nu tage Byg- og Havrepriserne under Overvejelse, saa vi kan vel vente os, at Maksimalprisen vil formere sig. Der vil foregaa en Knopskydning. Nu har vi Maksimalpris paa Rug, og saa faar vi Maksimalpris paa Hvede og saa paa Byg, derefter skal vi vel have den paa Havre, og saa kommer Smør og Flæsk. Der er i det hele ikke nogen Grænse. Det er det, vi hele Tiden har forudsagt, at kommer Ministeren ind paa denne Vej, vil han let blive tvunget videre, og vi har hævdet den Opfattelse, at jo videre man gaar i den Retning, desto mere kommer man ud i Sumpen, og det tror jeg stadig. Jeg begriber ikke, at den højtærede Minister har kunnet foretage disse Foranstaltninger, og jeg begriber ikke, at han har kunnet faa Tilslutning indenfor sit Ministerium. Jeg kommer uvilkaarligt til at spørge: Hvor har Landbrugsministeren ved denne Lejlighed været henne, og hvor har Handelsministeren været henne? Det er dog givet, at det at fastsætte en Maksimalpris, der ligger adskilligt under, hvad Købmanden har givet for Varen, saa at han tvinges til at sælge med Tab, er ikke at varetage Købmandstandens Interesser. Jeg spørger derfor: Hvor har de to Ministre været ved Afgørelsen af dette Spørgsmaal? Maaske har Landbrugsministeren ræsonneret som saa — med nogen Ret —, at Sagen ikke sorterer under Landbrugsministeren. Jeg tvivler om, at den højtærede Indenrigsminister i større Udstrækning har søgt Raad hos disse sine Kolleger.

Jeg ser godt, hvor Hunden ligger begravet. Jeg ser godt, fra hvem det er,